НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

20-26 квітня 2004
№ 15 (26)

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

КИЯНИ!

Злочинний режим Кучми-Януковича-Медведчука, довівши Україну до руїни і відчуваючи нищівну поразку свого клану на майбутніх президентських виборах 31 жовтня 2004 року, панічно шукає порятунку від народного гніву й заслуженої кари.

Намір залишитися біля владного корита шляхом внесення так званих змін і поправок до Конституції з тріском провалився. Антидержавний переворот не вдався.

Тепер ідеологи з Банкової та Грушевського вишукують новий шлях для свого спасіння, втягуючи Україну в нове імперське ярмо – ЄЕП. Ставлення цивілізованої Європи до дій наших нинішніх керманичів відоме, тому вони і шукають захисту у білокам'яній – у Путіна, коштом здачі національних інтересів і незалежності держави.

Номенклатура страшенно поспішає – вже 20 квітня це питання виноситься на розгляд у Верховній Раді. Провладні ЗМІ на всі голоси лементують про блага, які нібито принесе нам входження в ЄЕП. Але наш народ знає ціну московським „братнім" обіймам. Ще не загоїлися рани від цього „братання".

Шановні кияни! Як революції, так і державні перевороти здійснюються в столицях. Не секрет, що сьогодні рівень життя і соціального забезпечення в Києві значно вищий, ніж в інших регіонах України, де проживають ваші рідні, друзі, знайомі, і ви чудово знаєте, до яких зліднів довели народ Кучма-Янукович-Медведчук. Олігархічне оточення президента обікрало всю націю і тепер намагається заховатися від скоєних злочинів у ЄЕП, нехтуючи Конституцію і результати всеукраїнського референдуму 1 грудня 1991 року.

Не даймо потоптати волевиявлення нашого народу! Збережімо нашу незалежність!

20 квітня 2004 року, **у вівторок** Конгрес Українських Націоналістів проводить широкомасштабне пікетування Верховної Ради.

Просимо Вас: не будьте байдужі! Підтримайте наші вимоги – вимоги українського народу:

Ні – ЄЕПу!
Так - Українській незалежній державі!
Геть – режим Кучми-Януковича-Медведчука!

Збір – на Софіївській площі о 9-й годині.
Разом ми – сила! Де сила – там перемога!

Конгрес Українських Націоналістів

ДРУЖЕ СТУДЕНТЕ!

Нинішня влада позбавляє нас головних громадянських прав та соціальних гарантій. Неможливо вступити на престижні спеціальності до більшості вузів, бо вони – лише для дітей номенклатури. Здібній молоді, особливо з села, дуже важко пробитись до знань крізь усякі рогатки. Неможливо купити пристойне житло чи взяти кредит під помірні відсотки. Селяни залишаються рабами на власній землі. Вчителі, медики, військові одержують копійки. Суди продажні. Панує корупція, хабарництво і хамство. Тисячі українців поневіряються по чужинах, викинуті з рідної землі так званим "ринком".

Влада нахабнішає щомісяця, щотижня. Дорожчає хліб, введено 20-відсотковий податок на житло та книги. Одночасно знижено мінімальну зарплату, студентські стипендії залишаються жалюгідними, а умови життя й навчання студентів – напівцивілізованими.

Заради збереження своєї влади правителі України розбазарюють національні багатства, обмежують свободу слова, сіють облуду і страх. Що робити? Погодитися на роль німих рабів? Емігрувати??

Ні! Це наша земля, наша країна. Тут наше коріння і наше майбутнє.

Нам набридло боятися. Ми не збираємося пристосовуватися до експериментів правителів - нехай вони пристосовуються до нас.

Для кожної людини, яка поважає себе і свою країну, НАСТАВ ЧАС ДІЙ.

Ми впевнені, що маємо багато однодумців. Ми змусимо злочинну владу почути наш голос! Закликаємо всіх студентів бути готовими у будь-який момент до активних дій на захист своєї свободи, прав та людської гідності.

Ми стоїмо перед вибором: буде Україна колонією чи справді вільною і щасливою державою. І саме ТИ можеш багато зробити і для свого майбутнього, і для майбутнього своєї матері, сестри, брата, української нації загалом.

Мусимо вдатися до конкретних дій - розповсюджувати опозиційні газети, листівки серед людей, до яких доходять лише засоби масової дезінформації та кучмобачення. Маємо вивести українських студентів зі сплячки, пробудити національні почуття, які кликали Січових Стрільців та вояків легендарної УПА на боротьбу за Самостійну Українську Державу.

Вступайте в лави Конгресу Українських Націоналістів – політичної партії, яка має багато прихильників, бо сповідує засади ідеології українського націоналізму і бореться за побудову Української національної держави.

Слава Україні! Героям слава!

Молодіжна референтура Конгресу Українських Націоналістів
м.Київ, вул. Антоновича, 3"Б" тел. (044) 235-37-61

ЗНАХІДКА

Тризуб – знак Всевишнього!

На Великдень до мене в село завітав мій кум І. Т. зі шваграми.

- Дивись, яке я чудо знайшов.

Він відкрив багажник автомобіля і дістав звідти... звичайнісіньке, розколоте навпіл, поліно. Тільки я хотів покепкувати з його жарту, як він те поліно повернув серцевиною і на мене глянув ... наш герб – Тризуб. Оглянув його, помацав – жодних ознак механічного втручання. Матінка природа в серцевині яблуні, яка є символом продовження роду, створила дивовижне малево нашого древнього українського герба. Чи не чудо? Як його пояснити? Чи це не знак Господній, що ми, українці, знаходимось під омофором Всевишнього?

Колись я читав про схожий випадок, але в серцевині дерева був зображений Хрест. Тоді, на жаль, не надав тому значення. І ось, ще чудо, - не зірка п'яти- чи шестикутна, не орел одно- чи двоголовий, - а наш український Тризуб - Господній знак, знак первинності і нескінченності нашого родоводу, знак Божої ласки до нашого українського народу...

До такого висновку дійшли ми з друзями.

Можливо, ми помиляємось. Можливо, у когось є інші версії щодо цього дива. Поділіться...

Поліно це зараз у мого кума. Його адреса і телефон в редакції. А дав йому те поліно селянин Йосиф Глухий з хутора Маринка, що біля села Володимирці Жидачівського району Львівської обл. Він зрізав стару яблуню і колов її на дрова. Йому першому явилось це чудо. У нього і залишилась ще друга половина поліна із зображенням Тризуба.

Микола Петрів

НА БАРИКАДАХ

БАЛОГА ПЕРЕМІГ

Кандидат від "Нашої України" Віктор Балога переміг у боротьбі за посаду мера Мукачевого. Результати опитування виборців на виході з дільниць свідчать, що Віктор Балога набрав 62,4% голосів . Його головний конкурент Ернест Нусер, якого підтримувала СДПУ(о), отримав 29,99% голосів. Всі інші кандидати набрали менше 1%.

У день виборів у Мукачевому опитувався кожний 20 виборець. Загалом було опитано 1694 респондентів. Як стверджують соціологи, похибка вибірки складає менше 2%.

Екзіт-пол проводився консорціумом соціологічних та громадських організацій і фондів: "Демократичні ініціативи", Соціс, Київський міжнародний інститут соціології, "Соціальний моніторинг", Центр Разумкова і Комітет виборців.

Більшість опитаних вважали, що вибори проходили чесно – 63,8% виборців, 11,6% стверджували, що вибори відбувалися нечесно. Не відповіли на це питання 21,6%

Організатори екзіт-полу відзначають вищу явку, ніж було на попередніх виборах.

Офіційні результати виборів у Мукачевому поки не оголошені.

Василь Гурзан,
м. Мукачеве

Координатору більшості у Верховній Раді Степану Гавришу

Багатьох славних синів дала Галицька земля Україні. Завжди пам'ятає кожний галичанин наших героїв: Семена Височана, Романа Шухевича, Степана Бандеру та багатьох інших, які своїм чином і життям стояли за волю свого народу, за незалежність України. І ось на тринадцятому році довгоочікуваної незалежності на політичній арені України з'являється наш земляк - Степан Гавриш... Він виплив як фарисей і зрадник свого народу й держави.

Степане Гавришу!..

Будучи координатором більшості у Верховній Раді, Ви підтримуєте інтереси неукраїнських сил, олігархічних кланів, антиукраїнської СДПУ(о). Не дивуємося незмінному ідеологові КПРС Леонідові Кравчуку, який ще з совєтських часів співав тому, хто платив. Йому все одно - чи комуністична ідеологія чи "есдеківська". Ганьба, що він увійде в історію як перший президент незалежної України. Але ж він - не галичанин. А Ви народились і виросли у нашому краю, тому нам так гірко, що Ви в одній в'язці з Суркісом, Азаровим, Фельдманом, Шуфричем, Звягільським, Медведчуком, Ахметовим, Шурмою...

У цій команді все продається і купується. Недарма Л. Кравчук нещодавно заявив, що зрада в стінах Верховної Ради коштує 150 тисяч доларів. Цікаво, за скільки доларів продали Ви свою честь і совість? Чому Ви забули свою землю, свій волелюбний народ, свою волелюбну родину? Ганьба!..

Гірко нам, Вашим землякам, що Ви є членом антиукраїнського, антинародного клану, Ви не хочете бачити Україну європейською державою, а народ вільним, здоровим, щасливим...

Степане Гавришу! Схаменіться, поки не пізно або назавжди забудьте дорогу на рідну землю.

Л. Слюсар, голова МО КУН,
К. Скульська, голова МО „Жіноча громада"
м. Івано-Франківськ

СКИДАЙМО ТЕ ЯРМО, ПІД НАЗВОЮ "МЕНТАЛІТЕТ"

"Славних прадідів великих правнуки погані". Цей вислів якнайкраще характеризує нас сьогодні. Так, треба змиритись – ми погані. Соромно?! Ми звикли, це вже сенс нашого буття. Нам вилазять на шию, а тіло щоразу підсідає від неспроможності боротись – мліє, очі закриваються, губи ледь ворушаться у спробі щось вимовити... А що саме? Можливо, щось варте на увагу? Щось, що враз зможе змінити усе? Не плекайте себе надіями. Ті губи вкотре прошепочуть: "Моя хата скраю..."

Усі наші біди, як не крути, від нашого менталітету. Так історично склалося. Вайлуватість, покірність, зосередженість на власному світі, чутливість, прагнення особистої свободи без належного стремління до цього, синдром маленької людини ("від мене нічого не залежить") – ось що його характеризує. Нам закидають чужу ідеологію – ми спокійно приймаємо, нам скажуть, що чорне - то біле – ми не будемо заперечувати, хтось намагається щось змінити – ми сидимо вдома. Нас уже не обходить доля пересічного українця, не існує України – існує своя сім'я, ми забарикадовані побутовими проблемами: "Україна - для мене". Повинно бути навпаки!

Комплекс меншовартості – то окрема розмова. Він є основною рисою нашого характеру. "Від мене нічого не залежить? - якби ж так вважав один, з цим можна було б змиритися. А якщо так вважає чи не кожен – це проблема. А ще гірше:"Нехай турбується влада, ми її для чого вибирали?" Цього влада від нас і чекає.

Тому нас на демонстраціях, де вирішуються нагальні проблеми, лише 10000. Влада це трактує посвоєму:"10000 - це не 300000 чи 500000, як в Італії, Франції, Іспанії і т.д. Отже, все нормально, переважна більшість задоволена діями уряду". А переважна більшість сидить перед екраном телевізора і дивиться фільми категорії С, що буде завтра – їй не треба знати: у неї - 250-300 грн/місяць, сьогодні вона виживає, має пляшку пива й телевізор; а ви собі пікетуйте...

10000 за сьогоднішніх умов – це, справді, ніщо. Коли вже до нас дійде, що та недоторкана влада боїться масових акцій протестів, боїться об'єднаних обурених людей. Ми в будь-який момент можемо зробити революцію – потрібне бажання. Правителі усіх часів боялись бунтуючих мас. Наполеон йшов під кулі, не боячись переважаючої більшості супротивника, але панічно боявся "голоти", котра може піднятися на революцію.

Що ж не дає нам вийти на вулиці міст, щоб заявити про себе, апелювати до влади, вимагати кращого життя? Менталітет, - скажуть слабкі люди. Звернімося до історії. Були ж часи, коли наш народ масово виступав проти ворога – ми мужні, відважні, войовничі. Але все це нам притаманне у критичних моментах за наявності лідера. Згадаймо Хмельниччину: Україна – порохівна бочка, потрібна лиш іскра, щоб стався вибух. Цією іскрою став Богдан Хмельницький. Зараз і є той критичний момент. І лідер є. Прізвище його майорить на прапорах з зображенням підкови. Тепер він повинен (за Донцовим) "дати образ останнього бою". Зараз або ніколи. Якщо не сьогодні, то завтра може бути запізно. Скиньмо те ярмо, під назвою "менталітет", оголімо найкращі риси свого характеру, йдімо у бій з брехнею за перемогу Правди.

Влада – ніщо, народ – усе! Україна понад усе.

Остап Борець, м.Вінниця

ХОЧЕМО ГІДНИХ КЕРІВНИКІВ,
ЯКІ ВИКОНУЮТЬ І БЕРЕЖУТЬ ВСІ 10 ЗАПОВІДЕЙ БОЖИХ

Спочатку було слово! І слово було у Бога! І слово було Бог!

І хай мені Бог відпустить мою сміливість, що я, проста гуцулка, хочу сказати своє слово. Словом будуємо храм спочатку у власній душі, а вже потім на землі во славу Божу! Тож маймо сміливість сказати своє слово і маймо надію, що наше слово прислужиться людям. Ми всі є Божі діти, і нам Бог дав 10 заповідей, які ми мали б знати, вивчати і виконувати. Впевнена, що більшість моїх краян їх знає і прагне виконувати.

Але чи пам'ятає про Божі заповіді так звана більшість у Верховній Раді, яка приймає закони, що суперечать законам Божим?

Чи знає найголовнішу заповідь Нового завіту наш уряд на чолі з п. Януковичем: «Люби ближнього свого так, як самого себе»? А пан Президент, наш «найдорожчий» співвітчизник, який двічі присягав на святому Євангелії, чи знає він хоча б першу заповідь: „Не знай інших богів!?"

А це ж йому назначено стверджувати Божі закони в державі, самому їх виконувати і карати тих, хто їх порушує. Любити однаково всіх, а не тільки обраних. Творити добро для всіх. Його ж бо на цей пост поставив народ з Божою поміччю і з надією, що він прислужиться народові і вбереже його від зла. Але Ви, пане Президент, коли клали руку на святе Євангеліє, мабуть, задивились на золоті устовки і присягнули не золоту Божого слова, а склали обітницю золотому тільцю.

Не буду вказувати на всі 10 Божих заповідей, які Ви порушуєте, пане Президенте, не я Вам суддя - але, коли присягають, то беруть відповідальність за когось і мусять то виконати.

А Ви, п. Президенте, дозволяєте собі і гріх чинити, і до гріха пробуджувати, гріх радити і в гріхові допомагати, гріх вихваляти і за гріх не карати. Охороняють і вихвалюють Ваші гріхи Ваші прислужники, які теж моляться до золотого тільця і Бога не визнають. Але я не можу дозволити собі мати гріха в душі і мовчати на чужий гріх!

І ще одну заповідь хочеться мені нагадати – восьму: «Не свідчи ложно на ближнього свого!»

Якось так вона у нас залишається поза увагою. Не зовсім ми її осягаєм, не завжди ми її виконуємо, особливо жінцтво. Але ми прості грішні, і коли ми поміж собою поплiткуємо про мою куму і урвемо поміж собою її честі - від цього буде моральна шкода тільки моїй кумі. І нас з нею Бог розсудить, а пан отець примирить, і ми перепросимось.

І зовсім інше, коли ця заповідь Божа порушується в глобальному масштабі. Коли порушення восьмої заповіді йде масовим тиражем, має ідейних натхненників і виконується на високому професійному рівні. Коли це порушення підтримується офіційною владою і знаходиться під її охороною. Коли всілякі там джангирови, лукиви, піховшеки, корчинські та інше політичне сміття намагається очорнити найвагомiше представництво українського народу в парламенті і його лідера Віктора Ющенка - чи це не уриває честі того великого відсотка українців, які виявили довіру «Нашій Україні»? Чи це не є гріх влади проти нас, українців, коли хочуть залякати всіх і все „нашизмом". А мені здається, що вже того, хто вижив під КПСС в тоталітарній країні „республік свободних", які „сплотила навєкі вєлікая Русь" – не залякаєш нічим. І ми, діти „червоної чуми", які пам'ятають, що вони внуки червоної калини - гартовані. І на мою думку, кращої реклами для блоку „Нашої України" і не може бути, як та, що роблять можновладці разом з комуняками, обливаючи її брудом! Бо якщо Ющенко для них недобрий, якщо вони його бояться, не хочуть бачити при владі, значить він чесна, шляхетна, порядна людина, яка об'єднала таких же шляхетних добродіїв, і за ним сила – ми, українці.

Так борімося своїм словом, щоб саме Ющенко очолив країну і складав присягу з думкою про Бога і його заповіді і з думкою про Богом бережений народ.

І насамкінець звертаюся до Вас, мої любі краяни. Йдімо у народ зі своїм словом, доносімо слова правди до кожного співвітчизника. Не дають нам користуватися офіційними ЗМІ, не чуємо ми голосу правди з екранів телевізора, на хвилях радіо, не читаємо про справжній стан речей на шпальтах офіційних газет - діймо по народному: з уст в уста говорімо наше слово, яке нам дав Бог – за Україну, за Ющенка! І доводьмо всім нашим супротивникам, що ми гідний народ гідної країни, і хочемо гідних керівників над нами, які знають, осягають, виконують і бережуть всі 10 Божих заповідей!

А вам всім, мої любі краяни, триєдинства в усьому, як у Пресвятій Трійці: Отця, Сина і святого Духа, так триєдинства у природі – Землі, Води й Повітря й триєдинства у родині - тато, мама і дитина. І особисто кожному триєдинства у житті - хай буде у Вас здоров'я для тіла, спокій для душі і незламність Духа!

Слава Ісусу Христу! Слава Україні!

З повагою до Вас всіх, мої любі краяни, проста гуцулка з Карпат

Антоніна Спільна,
дочка Рози і Петра з селища Кути, що на Косівщині

У РОСІЇ БОЯТЬСЯ УКРАЇНСЬКОЇ УКРАЇНИ

У ці дні російська преса сповнена алярмом: "Нашу мову виганяють з українського телебачення! Хохли дозволяють собі надто багато! Слід негайно вжити економічні санкції проти України за утиски росіян!" Йдеться про постанову Національної ради з телебачення та радіомовлення про перехід усіх загальнонаціональних каналів на державну мову. Під гаслами „про утиски росіян" об'єдналися відверті російські чорносотенці і певна частина лібералів цієї країни.

Почнемо з "чорної сотні". На сайті організації "Російська національна єдність" зокрема сказано: "Не користуючись "рідна мова" державною підтримкою, більшість населення Південно-Західної Русі давно перейшла б з полтавсько-подніпровської літературної форми на великоросійську. Російська мова – літературна мова всіх трьох гілок руського народу". Ось так – коротко й безапеляційно. Цікаво, яку "державну підтримку" мала в Україні українська мова за Щербицького та Кучми? І як вистачає нахабства говорити про "спільну літературну мову", коли ще в XVII столітті доводилося друкувати словники для перекладу зі староукраїнської літературної мови на московську?

Не менш бурхливо відреагувала у Москві на рішення Нацради партія сина юриста і росіянки Жириновського. Представник фракції цієї партії О. Островський виступив за прийняття заяви російської Думи з приводу українізації... українського ефіру. Мовляв, Україна без погодження з нами укладає меморандум з НАТО, закриває російськомовні ЗМІ, а ми їм постачаємо газ за пільговими цінами. Поставимо хохлів на місце! – закликав Островський. Хоча щодо газу він, очевидно, сплутав Україну з Білоруссю: це та має пільгові ціни і... державну російську мову.

Але, мабуть, найцікавіше відреагувала на рішення Нацради популярна російська "Газета". Виявляється, пишуть С. Боровиков та О. Редічкіна в статті "Російську мову виганяють з українського ефіру", таке рішення – це рішучий передвиборчий крок прем'єр-міністра Віктора Януковича, котрий сподівається, що таким чином на наступних президентських виборах здобуде голоси поміркованих націоналістів. Висновок цей під оглядом з Києва видається фантастичним; тим часом автори "Газети" грунтують свої твердження на словах експерта Московського центру Карнегі такого собі О. Малашенка, який заявив, що рішення Нацради – це перший крок майбутнього президента Януковича, спрямований на утвердження свого "патріотичного іміджу", і далі додав, що навіть у разі зникнення російської мови з українського телебачення ставлення Кремля до Януковича не зміниться, зокрема у підтримці його Росією на виборах. Бо ж інші ймовірні кандидати – Ющенко чи Мороз – значно гірші для Москви. А далі йдуть уже зовсім абсурдні твердження: "Ми "годували" Україну російським газом і мирилися з відвертим злодійством, ми експортували українські труби на шкоду російському виробнику і мирилися з хитаннями Кучми між Москвою і Заходом – стерпимо й це", - каже Малашенко і робить висновок: "Вони кланяються в любові, але вірити їм не можна. Ними керує голий розрахунок".

Якщо не зважати на відверту брехню щодо газу (краще б контролювали свій "Газпром") та аж надто вже високу оцінку Януковича як патріота, міркування такого собі "московського хохла" Малашенка містять частку істини, а саме: у Росії навіть Януковича готові записати до своїх недругів, коли він демонструє наявність бодай якихось, бодай злегка національно забарвлених власних інтересів. І головне – там уже починають боятися України і не вірять навіть кучмиміній компанії. Тому-то Януковича як офіційного кандидата в президенти від влади вважають хоч і найменшим із лих, але все ж таки лихом.

Україна ж Ющенка – це взагалі страшний сон для Москви. Через те російські політики та журналісти сьогодні у такій істериці: вони відчувають, що навіть неповна і непослідовна українізація електронних ЗМІ України (адже регіональні теле- і радіокомпанії мають право тільки 50% ефірного часу вести українською мовою) – це кроки до справді національної держави на давніх землях Київської Руси, які в Москві багато хто й досі вважає своєю вотчиною.

Віктор Стриж

РОКСОЛАНА РУСИФІКУВАТИМЕ УКРАЇНУ

ЗВЕРНЕННЯ ДО ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА УКРАЇНИ ВІКТОРА ЯНУКОВИЧА

Незабаром на телебаченні демонструватиметься створений українськими митцями 24-серійний телефільм **„Роксолана – володарка імперії"**. Оскільки в Україні кіно державою не підтримується, а патріотичної буржуазії у нас немає, гроші довелося шукати за кордоном. Спонсорів знайшли в Росії, а тому фільм у нас показуватимуть російською мовою.

Шановний пане прем'єр-міністре! Ви ж, певне, знаєте, що кіно є могутнім чинником національного відродження. За допомогою кіно можна прищеплювати молоді повагу до української мови. Натомість в Україні перевагу віддано російським та американським серіалам і бойовикам. Але ж одна справа, коли на екрані російською спілкуються „петербургскіє бандіти" чи негри, і зовсім інша справа, коли нею протягом двадцяти чотирьох серій розмовлятимуть дівчина з Рогатина та українські козаки.

Українці в Україні позбавлені національних прав. Українську книжку задушено податковим зашморгом, тиражність українських газет становить 8%. В освіті, у війську - скрізь панує російська мова. До чого веде зросійщення українців, видно на прикладі Вашої рідної Донеччини, де українці вже забули, що вони є українцями. Тут володарюють російськомовні газета „Сегодня" та телеканал "Україна". Мовна політика влади сприяє розпаду української нації на дві нації, оскільки відомо, що двомовних націй не існує. Схоже, що влада задумала одонеччити всю Україну.

Двадять шість років тому Олекса Гірник спалив себе на могилі Т. Шевченка, протестуючи проти московської політики зросійщення українців. Якби душа Олекси дізналася, що в самостійній Україні українські фільми про Роксолану демонструються на українському телебаченні російською мовою, вона б самозагорілася.

Пане Януковичу! Зверніться до Ахметова, Пінчука, Суркіса, Медведчука та інших мільярдерів! Зверніться до мільйонерів, що засіли у Верховній Раді. Зрештою, Ви добре знаєте, хто має гроші. Нехай скинуться на україномовне дублювання телесеріалу „Роксолана – володарка імперії". Не можна допустити, щоб українські діти сприймали українську минувшину як російськомовну. Виховуймо в них повагу до рідної мови та історії! Розкажімо їм, що ця історія була сповнена намаганнями ворогів нашої нації викорінити з українців український дух. Виховуймо наших дітей українцями, а не національно-безхребетним населенням, інакше все буде, як у Вашій рідній Білорусі: Білорусь ніби є, а білоруси своєї мови не знають і знати її вже не хочуть. Принагідно попросіть Ахметова: нехай перейменує свій телеканал „Україна". На ньому ж нічого українського нема. Скілька можна плювати в обличчя українській нації! Нехай назве його хоча б „Ахмет-Украина". Він же людина кмітлива...

Юрій Гнаткевич,
голова фонду ім. Олекси Гірника

УКРАЇНСЬКИЙ ОРДЕН – МОСКОВСЬКОМУ МЕРУ

Кожна незалежна держава має власний економічний простір і не вважає за потрібне ні з ким його ділити. І тільки в Україні вища державна влада спить і бачить Україну в єдиному економічному просторі з Росією, а прокинувшись, не перестає думати про те, з чого ж почати формування свого ЄЕП.

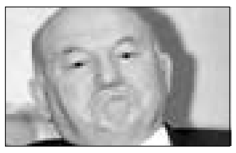
„Маємо почати із зони вільної торгівлі!" – вигукнув нещодавно прем'єр-міністр України Янукович під час зустрічі в Москві з Президентом Росії Путіним і головою уряду Росії Фрадковим. І підбадьорений приязністю російських владоможців додав: «Пора вже стратегічні рішення президентів Росії, України, Білорусі і Казахстану наповнити реальним змістом. Хіба б змогли ми без вашої Федерації випустити луганський трамвай? Та ніколи в світі! А ще у нас є спільний проект літака «АН-70». Може б, ви, гаспадін прем'єр, заїхали до нас в Україну, подивилися б на той проект?"

„Не будемо відхилятися від головного – від зони вільної торгівлі між Україною і Росією! - сказав на те Фрадков. - Це питання треба вирішити уже цього року! Незабаром у Вас вибори. Хто знає, як проголосує ваш народ? Не дай Бог, до влади прийде опозиція, яка вважає зону вільної торгівлі смертельно небезпечною для українського народу! Тож треба вже зараз зробити все для того, щоб потім ніхто вже не зміг вирвати Україну з наших обіймів!"

Попрощавшись з Путіним і Фрадковим, Янукович поспішив до мера Москви Лужкова, де вже все було готове до надзвичайно урочистої зустрічі.

„Це Вам за вагомий особистий внесок у розвиток співробітництва між Україною і Росією! – святково прорік наш прем'єр, вручаючи меру орден Князя Ярослава Мудрого. – Ви ж виділили на ВДНГ для України окремий павільйон, і ми вже не знаємо, як Вам і дякувати за таку милість! А коли безробітні українці лавиною сунули в Москву, ви не пожаліли для них робочих місць на будівельних майданчиках. Таке вже у Вас добре серце! Так уже Ви любите наших українців!"

Господар Москви, звісно, розумів, що український прем'єр лукавить: «Знайшов, за що дякувати – за павільйон на виставці! Та ж вона була спільною власністю всіх суб'єктів колишнього Союзу, а після його розпаду Україні належало одержати понад 17 % спільного колись майна, так що Україна і без моєї ласки могла б мати на виставці не один павільйон. А щодо безробітних, то хто коли відмовлявся від дешевої робсили? Що ж до моєї любові до українців, то я їх люблю лише, як майбутніх підданих реставрованої російської імперії. Але куди дітися політику, який боїться свого народу? Йому конче потрібна моя допомога, тож і привіз оцього ордена!" – приблизно так подумав Лужков.

Після урочистої частини в мерії відбувся святковий банкет, під час якого працівники ЗМІ намагалися зафіксувати якомога більше приязних усмішок, які мають служити доказом того, що тільки за спільних дій владоможців Москви й Києва вільна Україна можлива...

Василь Заєць

„СЛУЖБА БЕЗПЕКИ" НЕБЕЗПЕЧНА ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ!

Нещодавно деякі з газет гучно привітали Службу безпеки України з черговою річницею. А річниця ця у них криється за числом 25 березня. У мене виникає принаймні два питання: з якого дива деякі підлабузники здоровлять таємну центрослужбу і чому саме 25-го? Пригадую, як КДБ 1991 року трансформувалося у СНБУ. Це сталося перед виборами президента України та проведенням всеукраїнського референдуму щодо незалежності. "Особі відділи" та територіальне КДБ присягнули Україні якраз напередодні тих подій. Міліція також. Це був рік 1991-й, грудень місяць. Десь навесні почали присягати військові підрозділи.

Ганьба українському КДБ та тим "особим відділам" - вони не змогли підпорядкувати військові частини, які знаходилися на теренах УРСР, урядові України. Це не змогли зробити кагебешник Марчук, міністр Морозов, голова Кравчук, а в межах ЧФ - контр-адмірал Обіценко. Вони не виконали своїх службових обов'язків, а пізніше й Указ Президента.

Натомість останній видав указ про перепідпорядкування зі змінами та доповненнями, який також не було виконано у квітні наступного року. Така от "служба". Втім комусь придумалось назвати 25 березня днем тієї служби. Нехай буде, але не треба нас дурити, не треба вигадувати красивих баєчок під цей день.

Не треба передавати „фуфло" й непотріб як ... цінні архівні матеріали до бібліотек науковців та держархівів. Ми знаємо справжню ціну всьому.

Сучасна „служба" нездатна розплутати більш-менш складного злочину в Україні, віднесеного до її компетенції. Приміром, пограбування з боку урядовця Табачника через "Синтез-банк" праведних українських бізнес-структур. Міліційні УБЕЗи та ОБОПи вже глузують з тієї "служби", але не втручаються, бо „дуже високо прикрито". "Високо" - це патронат з боку Діми. Пригадую, як Діма п'ятнадцять років тому прийшов найматися на роботу до редакції „Літературної України". Тоді там він натрапив на редактора відділу Василя Шкляра. Пан Василь спитав Діму - грозу сучасних українських бійців невидимого фронту: "Чи володієш ти, Діма, українською мовою?" Діма відповів, що не володіє, але вивчить, якщо його візьмуть у штат редакції. Шкляр відрізав: "От коли вивчиш - тоді й приходь!" Діма пішов і ... дійшов до віце-прем'єра з гуманітарних питань в Україні без знання жодної мови! Знання мови - не біда, в Україні, та й не тільки в ній, людина може прожити без будь-якої мови. Біда в іншому: в системі заходів щодо убезпечення України. Буде злодій Діма в Україні чи ні - нам байдуже, але коли "служби" нездатні знайти шахраїв, які викрадають 3 млн. грн. у бізнес-структур, що справно платять податки, то навіщо вони нам? Адже тоді будь-яка чужинська структура може розорити першу-ліпшу українську та втекти геть без проблем, залишивши нам святкування дня тієї "безпеки". Хто не вірить - може пересвідчитися на власному досвіді, оприлюднивши свої реквізити та кількість грошей на рахунку! "Служба" поспряє їхньому суттєвому зменшенню. І нам байдуже - станеться це вільно чи невільно, зі злого навіження чи дурості, із хворої голови чи з хитрості. Головне - нас не влаштовує така "служба" за наші гроші.

Микола Харків

МЕРЕДІАН

Кучма боржникам не дарує

Цієї весни в Сан-Франциско спекотно, особливо деяким нашим землякам. За даними "Української правди" у вівторок під час перехресного допиту головний свідок обвинувачення у справі Павла Лазаренка Петро Кириченко повідомив, що після звільнення обвинуваченого з посади прем'єр-міністра, він (Лазаренко) залишився винен Президенту України не мало-не багато 50 млн. доларів США.

За свідченнями Кириченка, стосунки Кучми й Лазаренка до 1997 року залишалися теплими (і постійно підігрівались – С.С.), але потім зіпсувалися, що було пов'язано із невдоволенням оточення Кучми діями тодішнього прем'єра (у П. Лазаренка були конфлікти з О. Волковим і В. Рабиновичем, на той час наближеними до Президента).

Відповідаючи на запитання прокурора про "економічні відносини" П. Лазаренка і Л. Кучми, колишній помічник прем'єра П. Кириченко заявив: " **Це вже коли він був звільнений з посади, він якось говорив, що винен Кучмі 50 мільйонів доларів. Але він сказав, що я (Лазаренко) їх краще витрачу, щоб зняти його (Кучму) з посади".**

Адвокат пана Лазаренка Д. Вайнберг запитав свідка, чи можливо, що переслідування Кучмою Лазаренка пов'язане з тим, що прем'єр не дав йому хабара, на що Кириченко відповів: "Може бути".

Було б цікаво, якби пана Кучму запросили в Сан-Франциско як свідка у справі екс-прем'єра. Що б наш гарант заявив під перехресним допитом? Чи брехав би він під присягою так само, як брехав своєму народові впродовж довгих років?

Напевне, за звичкою, поважно тіпав би головою, а потім додав би щось на кшталт: "Нє віноватая я". Достовірно це не відомо, оскільки наш президент особа непередбачувана, але я впевнений, що йому зараз так само спекотно, як і екс-прем'єру, не зважаючи на те, що Кучма перебуває в Києві, а не в далекому Сан-Франциско.

Російські амбіції в українських стосунках

Як повідомляє українська служба ВВС міністр закордонних справ Росії пан Лавров під час одноденного візиту до Києва минулого вівторка дуже образився на ухвалений Україною Меморандум, що надає право швидкого доступу на українську територію підрозділів НАТО. Він наголосив на запереченні офіційної Москви щодо розширення альянсу на схід. Офіційний Київ, у свою чергу, кажучи про розбіжності в підходах України і Росії до деяких міжнародних проблем, закликав поважати позиції одне одного.

Між рядками читаємо: Москва розлючена діями української сторони. Насамперед Кремль турбує те, що НАТО впритул підходить до російських кордонів. З огляду на те, що "холодна" війна давно закінчилася, а світове співтовариство не сприймає Росію ні як партнера, ні як потенційного ворога, побоювання Путіна виглядають щонайменше безпідставними. А, може, не це лякає його? Швидше за все російський президент боїться втратити геополітичний і економічний вплив на Україну.

Путіна лякає зростання промислової інфраструктури та валового прибутку в Україні, оскільки усе це щодня, не зважаючи на завади з боку теперішньої влади, наближує нас до Європи.

Весняний мороз

За даними інформаційних джерел, Олександр Мороз наполягає на голосуванні щодо внесення змін до Конституції до президентських виборів 2004 р. Таку настирливість пана Мороза можна пояснити, як суб'єктивними, так і об'єктивними причинами. Суб'єктивні причини, що змушують лідера соціалістів вдаватися до, м'яко кажучи, неадекватної поведінки, витікають із його лідерських амбіцій. Він вважає, що має достатній електорат для висування власної кандидатури на президентських виборах. Хоча, з іншого боку, політична недалекоглядність Мороза і помилки в розрахунках сприяють втраті довіри до нього власного електорату.

Рейтинг Мороза почав стрімко падати ще кілька років тому, але віддамо йому належне - він зумів зберегти його на певному рівні, ставши за широку спину Віктора Ющенка. Поведінка Мороза свідчить про те, що він поставив ва-банк з надією на успіх. Чи ставка була замала, чи не на те ставив, але він зрозумів, що програв. Він програв перед своїм електоратом, котрий не пробачає втрачені надії. Він програв перед опозиційними партіями, які вбачали в ньому послідовного і непідкупного політика.

Щодо об'єктивних причин, то очевидно, що пан Мороз був потрібен владі доти, доки за ним стояла політична сила. Чи не боїться Олександр Мороз залишитися сам? Боїться, це видно із його інтерв'ю кореспонденту української служби ВВС, у якому лідер соціалістів кілька разів наголосив на переговорах з опозиційними партіями. Але невже не можна було залишатися послідовним в усьому?

Сергій Синьогуб

Про націоналізм українців та росіян

Деякі ЗМІ й далі трактують український націоналізм як негативне явище. А як воно насправді?

Патріотизм - це почуття причетності до своєї країни чи нації, не пов'язане з будь-якою програмою політичних дій. Наприклад, українець може плакати, співаючи українські пісні, а грузин - грузинські, однак це ніяк не впливає на їхні політичні погляди, політичну активність.

Націоналізм же робить належність до своєї нації політичним принципом чи програмою дій. Це той випадок, коли людина за право жити у своїй державі та голосно співати рідні пісні готова потрапити до підвалів НКВС або зі зброєю в руках боротися за власну гідність, честь Батьківщини. Такі почуття притаманні всім народам світу. Однак різні народи тлумачать націоналізм по-різному. Часто вони різняться, як поняття "справедливість" для вовка та ягняти. Упродовж останнього тисячоліття Україна виконувала роль саме "ягняти".

Основоположник українського націоналізму Микола Міхновський ще в 1904 р. писав: "Головна причина нещастя нашої нації - брак націоналізму серед широкого загалу... Націоналізм - це велетенська непоборна сила, що яскраво почала проявлятися у XIX віці. Під її могутнім натиском ламаються непереможні, здається, кайдани, розпадаються великі імперії та з'являються до історичного життя нові народи, які до цього часу покірно несли свої рабські обов'язки супроти чужинців-переможців". Для Міхновського на тому історичному етапі головне значення націоналізму полягало у використанні його рушійної сили для визволення України з-під рабства. Саме тому він запропонував гасло "Україна - для українців", яке стало провідним постулатом етнодержавної політики ОУН. Проте це гасло у жодному разі не означало "Україна - тільки для українців". Навпаки, позиція ОУН щодо інонаціонального населення зводилася до того, що в Україні можуть проживати на рівних з українцями правах представники різних етносів за лояльності до української нації, її визвольного руху, до Української держави.

З початком Другої світової війни, коли ОУН розгорнула активну діяльність на сході України, керівництво організації вилучило гасло "Україна - для українців". Враховували багатонаціональний склад східних територій і те, що внаслідок тривалої комуністичної пропаганди української ідеї насаджувалися як людиноненависницькі.

Ідеологія ОУН не має ознак ненависті до історичних ворогів українців - поляків, росіян, євреїв, які у 1917-21 роках на теренах УНР підтримали більшовиків, а в ЗУНР вимагали собі права на екстериторіальність. Поневолений народ не може любити своїх гнобителів, проте теоретики ОУН завжди чітко відмежовували від польського загалу його шовіністично налаштованих представників, польській меншині гарантувалися повні права. У стосунках із СРСР відокремлювали ставлення до народу і до державного апарату, закликали росіян до спільної боротьби проти комуністичного режиму.

ОУН завжди відрізняла єврейське населення від євреїв - провідників карально-репресивного режиму СРСР. Навіть німцям за часи окупації не вдалося підбурити українське населення до репресій проти євреїв.

Ідеологія визвольного руху не містила ознак вищості української нації, ненависті або приниження вартості інших націй, це головна відмінність українського націоналізму.

Друга, не менш суттєва відмінність полягає в тому, що українські націоналісти ніколи не мали претензій до територій, які не були заселені українцями.

Становлення націоналізму Росії від початку відбувалося на принципово інших засадах: жорстокій диктатурі та засіханні на чужі землі, при цьому не жаліли ся життя ні власних краян, ані захоплених народів. Такий же і російський націоналізм - імперський. Росіяни впевнені, що їхні стандарти смакують усім націям, а хто цього не розуміє - того треба навчати. Сучасні російські політики кажуть: "Росія буде або великою, або її не буде взагалі". Тому українцям та й іншим сусідам Росії треба завжди пам'ятати засторогу Лесі Українки:

Хто визволиться сам, той буде вільним,
Хто визволить кого, в неволю візьме.

Ірина Молчанова,
голова Маріупольського Союзу українок

Хто ж він є, Леонід Кучма?

Звітуючи перед своїм московським поводирем про підсумки прем'єрства-президентства в Україні, Леонід Кучма має всі підстави заявити: „Я зробив усе, щоб українська ідея в Україні не спрацьовала; щоб в Україні утвердилися російська мова, московська церква, російські ЗМІ, книга, капітал та бізнес; щоб на українських теренах вільно почувалися проросійські шовіністичні організації та російська шпигунська агентура. Завдячуючи допомозі та мудрому керівництву Москви, я зробив все, що міг, щоб через ЄЕП Україну остаточно повернути в лоно „єдиной і нєдєлімой" Росії".

Для такої заяви підстав у Кучми більше ніж достатньо, а європейський вибір України, співробітництво з НАТО використовуються ним лише, як прикриття істинних намірів.

То хто ж він є, Леонід Кучма? Іуда, яничар, фарисей, його ницість холуй московської імперії? Його місце в історії серед таких зрадників українського народу, як Ніс, що провів таємним ходом у Батурин головорізів Меншикова. Історія повторюється... Та ні Кучмі з його поплічниками - медведчуками, суркісами, пінчуками, рабиновичами, ні їхнім московським погоничам - нікому не дано зупинити поступу України до волі, до справжньої незалежності. Прокидайся, мій народе, не час зволікати.

Єднаймося, гуртуймося, годі відступати!
Далі нікуди. У прірву тягнуть яничари.
Схаменися, мій народе, досить! Відкинь чвари.
Стань на захист свого Слова, Гідності і Честі!
Допоможи, Святий Боже, нам на ноги звестись.

Євген Дук-Антоній, м. Фастів

Петру Симоненку присвячується

Слово можна римувати,
Слово можна промовляти.
Та ніякий екстрасенс
Не замінить його сенс.

Смутне слово „комунізм"
Не пристане до „нашизм".
Ваш, Петрусю, „комунізм" -
Не відділький від
„фашизм".

Вибирай:
Нашизм чи комуно-фашизм?

Хто ж такі, оті **Нашисти?**
Гуманісти, альтруїсти,
Інтернаціоналісти,
Прогресисти, реформісти,
Конституціоналісти,

Оптимісти, моралісти,
Пацифісти і правдисти,
Реалісти і софісти –
Всі вони - україністи.

Хто ж такі, ті **комуністи?**
Кадебісти, шовіністи,
Колабораціоністи,
Атеїсти і путчисти,
Кар'єристи, сталіністи,

Екстремісти і садисти,
Шантажисти, реваншисти,
Утопісти і фашисти,
Одне слово - комуністи.

П. Білосвітський, Київ

Останнім часом московські комуністи в Україні на чолі з Симоненком і їхні друзі з СДПУ(о) методично намагаються приклеїти ярлики «нашистів» представникам «Нашої України», натякаючи на їхню буцімто схожість з фашистами.

А тепер про справжніх фашистів: хотілося б нагадати пану Симоненку та ідеологу СДПУ(о)шного телеканалу «1+1» В.Медведчуку, що УПА та її командири, на відміну від червоних комісарів, не організовували колективізації, не грабували українських селян, і не відправляли ешелони хліба до Німеччини, коли мільйони українців пухли з голоду. УПА, на відміну від червоної армії, не вишколювала майбутніх командирів Вермахту, не проводила спільного з фашистами параду у Бресті, а била їх від початку свого створення. УПА заплатила тисячами життів своїх кращих синів і дочок, щоб не допустити колективізації і запланованого Сталіним голодомору у Західній Україні. УПА у 1945 році видала наказ допомагати голодуючим братам-українцям зі Східної України (включаючи Орловщину, Курщину, Брянщину, Воронежчину), які, рятуючись від комуністичного голоду у 1945-47 рр., йшли шукати хліба в Західну Україну.

Комуністи та СДПУ(о) жодного разу не назвали фашистами ті політичні сили в рідній їм Росії, які свого часу поставили під прапори Гітлера 1,5 млн. вояків, а тепер знищують волелюбний народ Ічкерії. І це не дивно, бо п'ята колона російського червоного фашизму в Україні не може засуджувати своїх московських господарів.

ВЕЛИКДЕНЬ МЕЖИГІР'Я ЗА КОЛЮЧИМ ДРОТОМ

Межигірський Спас. Малюнок Т. Шевченка

У Великодню ніч 1931 р. світова дикоінтернаціональна банда розгромила нашу святиню – Межигірський Спас. У вогнищі згоріли іконостас, книгозбірня, ікони, хоругви. У 1934 р. динамітом було знищено храми й церкви і влаштовано казармено-величний барліг для відпочинку печерно-комуністичних вождів. Але ж нині є ніби українська держава, а нація нічого не може вдіяти із „його величністю" чиновником, який і далі не збирається повертати їй святиню. І далі розважається біля старанно приховуваного від народу козацького цвинтаря з останками героїв національно-визвольних воєн: Семена Палія, Самійла Самуся, Остапа Гоголя та десятків інших лицарів української свободи. Невже ж тут призупинено хід історії?!

Скільки раз доводилося бувати тут, і ніяк не може душа змиритися з думкою: як таке може бути, щоб одну з найвизначніших українських національних святинь, яку плекали й берегли ще запорозькі козаки, прикарманив комуномафіозний хам?!

Ось такі гіркі думки турбували мене напередодні Великодня ц.р., коли наближався з приятелями до Межигірського Спаса, до впорядкованої громадськістю терену Дзвонкової криниці. Перед очима стрибала табличка: „Прохід заборонено!" (вже років 50 я її тут не бачив). Не збирається уряд повернути нам національну святиню, а розширює „відпочинкову" зону для можновладців. Не дрімає і УПЦ МП, має намір спорудити біля Дзвонкової каплицю, а там, дивись, і все Межиріччя опиниться в руках „радімих"... Чую обурені голоси: „Знову діє не сила закону, а закон сили". Та ще перед парканом спецрезиденції прем'єр-міністра спецзагін міліції пильнує кожен твій крок. Щоб набрати води з криниці, треба пройти принизливу процедуру трохи не допиту.

Згадую наше пікетування Межигірського Спаса 1990 р. під гаслом: „ЦК КПУ та КПСС – геть із Межигір'я" та мітинг протесту біля паркану резиденції ... 80-літні бабусі молили: „Пустіть хоч перед смертю глянути на заповітні місця." – „Не положено!"...

За 14 років не змінилось нічого. Зачерствіле серце не розтопиш ні слізними проханнями, ні молитвами. Воно приспане звірячою ідеологією... Бачу стиснуті кулаки дядьків... У когось зірвалося з вуст Тарасове: «Треба миром, громадою обух сталить... ». А з іншого боку урочища – стихія і байдужість людська доруйновують давнє кладовище: видно склеп, останки покійників. Драма Межигір'я триває...

... Тепер чиновник хитріший... Щоб закріпитися в національній святині (його дітям і внукам!), він намагається купити прихильність петрівчан... кине, як кістку із панського столу, 2-3 км заасфальтованої дороги або подарує церкві Св. Покрови дорогеньку ікону... Чи не відгранює суть сучасного моменту давня істина: „Не дай Бог, щоб дух людський пожерла злоба отих вовків, у котрих дух – утроба?» Будьмо пильні! Будьмо завжди напоготові.

Олександр Дробаха,
член НСПУ

P.S. Тягнеться волохата рука скоробагатька до українських національних святинь. А без них нація – отара, а держава - дикоінтернаціональний конгломерат. Вижгородські національно-демократичні організації, у тому числі КУН, зверталися до Верховної Ради із заявами про загрозу приватизації Межигірського Спаса. Депутатами-нашоукраїнцями подано відповідні запити і зроблено виступи у Верховній Раді про цей глум. Віктор Ющенко звернувся із листом до прем'єр-міністра, у якому йшлося про стан Межигірського Спаса. Віктор Янукович мовчить... а національна святиня і далі є побутовим інструментом владоможців, і не більше.

Не словом, а ділом

За ініціативи і безпосередньої участі голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка, обласної молодіжної референтури КУН, ТзОВ "Гаразд України" проведено ремонт та перепланування на європейському рівні спортзалу та кімнати відпочинку Івано-Франківської школи інтернату №2. Тепер для вихованців інтернату, а це переважно діти-сироти, створено всі умови для занять спортом і відпочинку: завезено килими для боротьби, сучасні тренажери, музичний центр, спортзал обладнано дзеркалами, облаштовано роздягальню і душову.

Особливої уваги заслуговує кімната духовного розвитку. Тут є домашній кінотеатр, бібліотека, оранжерея... І все це завдяки підприємцям-благодійникам, які взяли собі за правило десяту частину прибутку жертвувати на національну справу. У 2003 р. ТзОВ "Гаразд України", спричинилося до значного покращання умов проживання дітей у Надвірнянському будинку малюка.

"Не словом, а ділом сприяти розбудові Української держави, дбати за її майбутнє", - підкреслив на відкритті спортзалу школи-інтернату Олексій Івченко, - це принцип українських націоналістів. І ми його будемо дотримуватися завжди та в усьому".

Конгрес-інформ

На світлині: **відкриття спортзалу**

МУЖНІЛА ГРІЗНОЇ ГОДИНИ...

Анна Карванська-Байляк (у підпіллі „Лісова" і „Рома") народилася 1 січня 1924 р. в Баховичах на Перемищині в селянській національно-свідомій родині Миколи і Марії Телятинських, в яких, окрім Анни, було ще семеро дітей. З батьківської хати, церкви, української школи та юнацтва ОУН винесла вона той національний дух і патріотизм, який її втяг у визвольну боротьбу українського народу.

Під час німецької окупації Анна працювала в Українському Допомоговому Комітеті, організовувала садочки і займалася вихованням української дітвори. Згодом працювала в осередку Українського Червоного Хреста. Були це часи, коли серед свідомої української молоді звучав клич: „Хто живий - в ряд ставай визволяти рідний край...". Анна не вагалася, стала в ряди УПА, разом з нею ступили на шлях боротьби трое її братів - Іван, Микола і Павло. На жаль, живою залишилася тільки Анна, троє братів впало смертю героїв.

Анна під псевдо „Лісова" зазнала перших бойових сутичок з совєтськими наїздниками і польським підпіллям в районі Мостиського повіту. Саме там, тих бойових акціях, вона міцно загартувалася. У 1944 р. її скеровано на терен Перемищини, яка за наказом Сталіна була передана Польщі. Рідне село Анни попало під совєтську окупацію. З обох сторін кордону терор щодо українського населення був однаковий.

Майже усю родину Анни московсько-більшовицькі окупанти за приналежність до українського підпілля вислали до Сибіру. Родина Анни каралася на далекому засланні, а сама вона переживала неймовірні випробування в підпіллі. Гинули в боях з ворогом її друзі, а польські грабункові банди та регулярна польська армія пацифікували і мордували цілі українські села. Але ж життя є життям. Серед тих жорстких негод та трагедій „Лісова" познайомилася з Дмитром Карванським „Орським" - сотенним, в серпні 1945 р. вони одружилися. Це звичайне партизанське подружжя начебто благословили самі небеса. „Лісова" - Анна і „Орський" - Дмитро були гарно дібраною за характером і вродливістю парою. Мріяли, коли закінчиться війна, і вони стануть вільними, то будуть разом господарювати і виховувати дітей. Були щасливі та дякували добрій долі, що їх з'єднала. Але недовго. Через рік по шлюбові чоловік Анни поліг в бою з ворогом.

Анна була настільки загартована в боях, що ніколи не лякалася смерті. Смерть коханого завдала їй великого душевного болю, але не зламала цієї ніжної і водночас мужньої жінки. Один з підпільників про неї сказав: „Я знав багато чудових жінок, але вона мене своєю поведінкою захоплювала, вона горіла великим вогнем любові до України й рідного народу, була втіленням активного патріотизму і самопожертви в ім'я України. Всі ми її розуміли, шанували і глибоко співчували у її горю".

Восени 1946 р. „Лісову" направили зв'язковою до Кракова. 12 травня 1947 р. в т. зв. „Краківському котлі" її було арештовано службою безпеки і після жахливих тортур псевдовійськовим судом в Рядові засуджено до 14-річного ув'язнення. Анна своє покарання відбувала у в'язницях Рядова, Тарнова, Грудзьондза і Фордону. 1954 р. її „умовно" звільнили під пильний нагляд служби безпеки. Замешкала у Вроцлаві. Почала цікавитися долею своїх батьків і родини, відновила зв'язки з друзями. Зустріла на своїй дорозі багато добрих людей. Мала щастя пізнати їх ще перебуваючи в тюрмі в Кракові. Прихильно до неї ставився тюремний ключник Антоня, який допомагав харчами. Згодом заступник начальника в'язниці Войцех Граляк допоміг у достроковому звільненні з в'язниці. Вже на волі велику прислугу зробив Мечислав Грабовський, приховавши від керівництва політичну статтю, за якою її було засуджено. Однак найвище цінує Анна Карванська знайомство із співачкою світової слави Анною Герман. За її посередництвом Анна почала передавати речі батькам до Сибіру. Анна Герман за своїм характером, як подає Карванська, була прекрасною людиною – з роду колоністів, які жили в Україні і мали велику симпатію до українців.

У 1965 р. Анна виїжджає до США. Там виходить заміж за Романа Байляка („Богун") і залишається жити в Америці.

Щоб докладніше ознайомитися з життям і боротьбою А. Карванської конче треба прочитати її спомини „Во ім'я Твоє" (Варшава, 1999). В Українському Народному Домі в Перемишлі на нараді, де вирішувалася справа перепоховань загиблих у бою в Бірчі воїнів УПА й Лішній, п. А. Карванська-Байляк дуже принципово вимагала від польської влади позитивного завершення цієї справи. Представники польської влади часом навіть насміхалися - мовляв, ви хочете, щоб ми поважали ваших героїв, коли сам уряд України з президентом на чолі їх не поважає. Крутійства польської влади в справі перепоховання спричинилося до того, що п. Анна написала ще одну книжку „Україно, визнай", в основу якої лягла одисея Бірчі. Сама назва книги, її зміст є ніби молитвою до України про визнання на державному рівні вояків УПА.

Авторка у цій книжці розповідає про свою наполегливу працю щодо справи перепоховання українських вояків, подає документи, які обстоюють історичну правду.

Обидві книги споминів Анни Карванської-Байляк фахівці порівнюють з книгами легендарної Марії Савчин „Марічки" - дружини одного з провідників ОУН-УПА Василя Галаси („Орлана", яка написала „Літопис УПА" (28 томів) і книгу „Тисяча доріг". Пані А. Карванська-Байляк в історії визвольних змагань займає престижне і заслужене місце. Ми щиро вітаємо її з 80-літтям і бажаємо оптимізму, творчої наснаги, віри в краще майбутнє нашої незалежної України. А головне, здоров'я та довголіття Вам, пані Анно, і всім Вашим побратимам по зброї і перу.

Ярослав Стех

Медведчук радився з Путіним як краще здати Україну

Президент Росії Володимир Путін провів зустріч з головою Адміністрації президента України Віктором Медведчуком. В зустрічі також взяв участь голова Адміністрації Президента РФ Дмитро Медведєв.

На початку бесіди Путін сказав: "Ми уважно стежимо за тим, що відбувається в Україні. Сподіваємося, що всі плани будуть реалізовані".

Потім президент поцікавився у Медведчука, як він оцінює політичну ситуацію напередодні виборів і конституційний процес".

Медведчук сказав: "Спасибі за підтримку. Ми її відчуваємо і сподіваємося, що наші відносини будуть продовжуватися в такий же спосіб".

"Щодо конституційної реформи - ситуація в Україні продовжує залишатися напруженою. Та невдача, що спіткала парламентську більшість 8 квітня, коли ми не змогли внести зміни до Конституції (не вистачило шести голосів), не зупинила ці сили (парламентська більшість) у плані того, що рішення однозначне – політичну реформу - продовжувати", – сказав глава Адміністрації Президента України.

Він повідомив, що на засіданні парламентської більшості два дні тому "усі підтримали ідею, що політична реформа на Україні повинна продовжуватися і завершитися до виборів президента в жовтні".

"Це перше знакове рішення, – продовжив Медведчук, – і друге – висунення єдиного кандидата на посаду президента України, і ним став прем'єр-міністр України Віктор Янукович".

"Це зріла і принципова позиція парламентської більшості, і, думаю, що вона буде успішно реалізована, нам би цього дуже хотілося", – зазначив він.

Путін, зі свого боку, наголосив: "Ви знаєте нашу позицію, що серед багатьох наших пріоритетних напрямів робота з Україною є найпріоритетнішою і найважливішою для нас".

"Ми розуміємо, що на Україні зараз йде складний процес, і зробимо усе від нас залежне, щоб зберегти той рівень відносин, що був досягнутий за останні роки", – підкреслив глава російської держави.

Путін відзначив, що він залишається в постійному контакті з Президентом України Леонідом Кучмою, і в ході недавньої телефонної розмови вони домовилися про продовження діалогу.

Інтерфакс-Україна

У ГЕРМАНІВЦІ - ВСІ НАЦІОНАЛІСТИ!

За багато тисячоліть наш народ накопичив величезну кількість духовних скарбів. Примножити їх і зберегти для нащадків - святий обов'язок кожного покоління українців. Саме задля того і створено у нас сотні різноманітних музеїв, серед яких чимало справді дивовижних.

Наприклад, у Білій Церкві, на Замковій горі знаходиться один з найбільших краєзнавчих музеїв Київщини. Його площа - 2500 кв.м., у фондах - понад 74 тисячі предметів. Кожна тематична збірка могла б стати окремим музеєм. Сам будинок музею - археологічна пам'ятка XVII ст., тож варто було б провести тут археологічні дослідження, створити на Замковій горі історичний заповідник, де гідно зберігалася б пам'ять про минуле Білої Церкви.

У наймальовничішому місті Київщини - Богуславі є небувалий музей-лабіринт. Казка починається несподівано: розкривається стіна, і ти потрапляєш в печеру кам'яного віку. Далі вся історія постає в залах, що стилізовані під конкретний археологічний час і замкнені в один історичний ланцюжок.

Тисячоліттями вимірюється історія села Германівка Обухівського району, яке завдяки зусиллям його мешканців стало селом-музеєм.

Про ці та інші унікальні явища нашої культури, про їхніх творців і хранителів - справжніх велетів духу українського йдеться в першому числі журналу "Музеї України". Засновник і шеф-редактор науково-популярного видання, досвідчений журналіст, почесний працівник туризму України Віктор Тригуб так мотивує це нелегке починання: „Культура в кризі. Музеї тихо і непомітно помирають. Безцінні скарби потихеньку розтягуються, псуються від вологи чи холоду - чимало приміщень не опалюється, погано чи взагалі не охороняється... Заробітна платня музейних працівників становить якісь умовні величини.

Український народ майже не буває у власних українських музеях. Хранителі відчувають, що їхній труд мало кому потрібен. А серед них же є професійні історики, що мають унікальні знання!

Українському народові треба нагадати про українські музеї! Музейну галузь необхідно рекламувати і всіляко підтримувати. Ми вирішили використати новітні піар-технології у святій справі популяризації музеїв".

На прес-конференції, присвяченій виходу першого числа журналу „Музеї України", думками з приводу наболілих проблем поділилися директори музеїв І. Вікован (Нові Петрівці), В. Умрик (Веприк), Л. Діденко (Біла Церква), А. Кочур (Ірпінь), головний отаман Азовсько-Черноморського козацького війська П. Аброскін, сільський голова Германівки А. Шафаренко, заступник начальника управління культури Київської обласної держадміністрації Л. Куликова.

Відзначалося, що українські парламентарі прийняли вже чимало законодавчих актів, спрямованих на забезпечення повноцінної діяльності наших музеїв. Та вся біда в тому, що справді корисні закони в нашій країні, як правило, залишаються на папері. Зате негайно впроваджуються в життя акти, шкідливість яких очевидна. Наприклад, кілька років тому багато музеїв було передано до комунальної власності: прикриваючись лукавими балачками про "великі переваги" місцевого самоврядування, держава, по суті, самоусунулася від свого святого обов'язку - забезпечувати діяльність вітчизняної культури. Місцеві органи влади виявилися неспроможними належним чином фінансувати музейні заклади. Всі надії на меценатів, та надії ті, як правило, не справджуються, бо про законодавче забезпечення меценатської діяльності "наші" законодавці "забули". Що ж до тих мізерних коштів, що їх виділяє державний бюджет на потреби культури, то вони часто-густо використовуються не за призначенням. Надто безконтрольно діє Державне казначейство. Маючи в експозиціях та запасниках справжні скарби, музейники остерігаються їх рекламувати, щоб не привернути уваги розкрадачів. Але злочинці обережні, вміють поживитися, та ще й безкарно, за рахунок українських музеїв. На початку 90-х років страшенно потерпів меморіальний музей народного художника України Карпа Трохименка в селі Сушани Кагарлицького району: з чотирьох кімнат злочинці винесли майже всі картини, які й досі не знайдено, бо їх по-справжньому ніхто й не шукав...

З великим сумом учасники прес-конференції констатували: якщо злочинна байдужість держави триватиме ще два-три роки, то в нашій країні музеї перестануть існувати! Та, як відомо, у нас швидко робиться тільки те, що не йде на користь Україні...

Цікаво й повчально прозвучав виступ Германівського сільського голови, члена Національної спілки журналістів України, активіста Конгресу Українських Націоналістів Анатолія Шафаренка. Десятки кілометрів вуличних газопроводів, інтенсивна телефонізація і забезпечення вулиць твердим покриттям - все це робить цивілізованим побут германівців. Подбав Анатолій Миколайович і про відродження дитячого садка та загальноосвітньої школи, тим самим перекресливши плани районних керівників, які вже пропонували германівцям вчити своїх дітей у сусідніх, "більш перспективних" селах. Суть педагогіки, яку сповідує сільський голова, полягає в тому, що, починаючи з трирічного віку, до *17* років треба виховати справжню людину, а такою може вважатися тільки той, у кому живе така життєдайна сила, як історична пам'ть рідного народу. Ось задля чого класні кімнати стали експозиційними залами музею освіти, створено картинну галерею, діє відділення школи мистецтв, відкрито гімназію, куди їдуть учні з сусідніх районів, створюється професійно-технічне училище. Якось сталося нещастя: від влучення кульової блискавки згоріла церква. Не чекаючи допомоги від держави, германівці зібрали кошти і відновили храм. Переконливо прозвучали слова пана Анатолія, звернені до всіх, кому дорога Україна і її культура:

- Не чекайте допомоги від чиновників! Всі надії покладайте на себе, на свою згуртованість!

Я запитав його:

- Скільки Членів Конгресу Українських Націоналістів у вашому селі?

У відповідь він усміхнувся:

- У Германівці - всі націоналісти!

Дав би Бог, щоб так було та й по всій Україні!

Василь Заєць

Чи Україні служать?

Ще зовсім недавно керівники Херсонської області й міста цілком ігнорували українську мову, навіть з нагоди таких свят, як День незалежності та День соборності України вони зверталися до громадян російською мовою. Невдовзі на їхні місця прийшли керівники, які заговорили українською. Ми, наївні, дуже зраділи, забувши про настанови „великого" Леніна, який підтримував функціонування української мови, але для того, щоб нею виховувати в комуністичному (отже, антиукраїнському) дусі трудящі маси. Не взяли ми до уваги й те, що настанови ці ще й досі живуть у серцях членів керівної еліти. Відчули ми це під час підготовки до святкування 225-річчя Херсона, коли всі історичні факти з загарбницької політики російської імперії підносилися нам, як велике благо для населення нашого краю, що, мовляв, викликало „потребу" відновити „історичну справедливість" і поставити в Херсоні пам'ятник Потьомкіну. Так нам українською мовою відповідали на наш протест організатори свята. Позицію влади ми відчули й пізніше, під час підготовки до 60-річчя „визволення" нашої області та святкування Дня захисника Вітчизни: слово „Україна" згадувалося в поєднанні із словом „визволення", як назва території. Возвеличувалась же імперія на ім'я Радянський Союз і її захисники.

Безумовно, віддати шану тим, хто загинув у боротьбі з німецькими окупантами треба, схилити голови перед живими учасниками тих подій також треба. Вони на це заслуговують. Але чому в час існування незалежної України повинна продовжуватися пропаганда лицемірства, возвеличення „тюрми народів" (за Леніним) й „імперії зла" (за Рейганом). Визволення приходить, коли народ здобуває свою незалежність. Радянське визволення українському народові принесло посилений національний гніт. Хто забув, як був зацькований В. Сосюра за вірш „Любіть Україну", як посилилися нападки на нашу історію, як по-фарисейськи вона перекручувалася, саме в повоєнний період українська мова була витіснена з усіх сфер вжитку, фактично перестала вивчатися в школах. Саме тоді тюрми й ГУЛАГи були найбільше заповнені українськими патріотами. „Визволення" стало нищенням національного духу, самобутності українського народу. Це ми відчуваємо й сьогодні.

Указ Президента визначив День захисника Вітчизни 23 лютого. Чому не 14 жовтня, чому не 6 грудня. Бо треба славити захисника „Родіни" (відомо якої), а не України. Чи міг українець у рядах Радянської (не української) армії бути захисником України? Не міг. Навіть у 1943 р., коли українці в цій армії становили більшість. Вони своїми подвигами й героїчною смертю відіграли значну, якщо не вирішальну, роль у звільненні української землі від німецьких (західних) окупантів. Але українець у рядах цієї армії не міг нічого зробити для захисту України від російського східного окупанта. Він і сам часто ставав жертвою свавілля тодішньої каральної машини. Крім того армія використовувалася для розправ, ще більшого гноблення народів імперії, в тому числі й українського. То чи захисниця вона цих народів?

Справжніми захисниками України, борцями за її волю були українські козаки, вояки УПА. Тому 14 жовтня – День козацтва, день утворення УПА й міг би стати, повинен стати Днем захисника України. Цей день таким покищо не став, бо „батьки" нашої держави керуються не національними почуттями, а порадами герасимових, азарових і тих, хто з-поза меж України руками цих "батьків" творить з України рабську провінцію, а з українця – холопа, який не може піднятися з колін навіть тоді, коли історія дає йому на те шанс.

Гнат Біжик,
м. Новокаховськ,
Херсонська обл.

Бойовий вишкіл лицарів України

Бойовий гопак - цілісна, самодостатня система фізичного, розумового та духовного виховання, що базується на вивченні українського національного бойового мистецтва, яке в свою чергу є спадкоємцем козацьких бойових систем.

Його відродження почалося з середини 80-х років на базі експериментальної школи, яку створив засновник стилю, майстер бойових мистецтв Володимир Пилат. Напрацьований матеріал було систематизовано та видано окремою книгою у 1991 році, що стало поштовхом до відродження таких українських бойових стилів, як спас, хрест та інші. В 1994 році В. Пилат видав книгу „Бойовий гопак", яка стала букварем бойового гопака.

Гопаківці та спасівці з успіхом приймали участь у міжстильових контактних змаганнях, котрі проводили інші федерації. Зокрема вони є постійними учасниками турніру „Козацька слава", що традиційно проводиться в Києві та Міжнародного фестивалю традиційних та національних бойових мистецтв, що також щороку відбуваються в Запоріжжі.

Українські бойові мистецтва розвиваються у таких напрямках: оздоровчий, фольклорно-мистецький, спортивний та бойовий.

Наразі школи бойового гопака та спаса існують у більшості областей України. Загальна чисельність гопаківців і спасівців в Україні сягає 10 тисяч. У 1999 р. засновано Центральну школу бойового гопака, яка взяла на себе обов'язки координуючого органу. У грудні 2001 року створено Міжнародну федерацію бойового гопака, її президентом обрано В. Пилата. З 2000 року у Дніпродзержинському коледжі фізичного виховання відкрито кафедру бойового гопака, що впродовж двох років готує фахівців з гарантованим працевлаштуванням.

Спас викладається на факультеті фізичного виховання Києво-Могилянської академії та в МАУП. Видається газета „Бойовий гопак".

Центральна школа, Міжнародна федерація бойового гопака і школа спаса є позаконфесійними та позапартійними організаціями, що мають на меті виховання у молоді патріотизму, поваги до самих себе, своїх батьків, старших.

Назрів час розглянути можливість включення бойового гопака до програми навчання військовослужбовців Збройних сил України, та в системі середньої і вищої освіти України.

У пошуках родової моралі

Якось в електричці я почув розмову між двома молодими циганками та товариським дядьком. Почалася вона з запитань на зразок: а чи ходять цигани до церкви? чи мають паспорти? в скільки років виходять заміж?..

Так от, на дядькове запитання, чи може циганка вийти заміж за українця, у відповідь прозвучало: „Ні, циганці негарно виходити заміж за українця, хоч циган може дозволити собі одружитися з українкою." Це дядька дуже обурило. Ще більше його здивувало, коли він почув, що циганські дівчата обов'язково вступають у шлюб незайманими. А мене вразила та впевнена інтонація дядькових співрозмовниць, які пояснили, що, якщо з'ясується, що наречена - не дівчина, то батько її негайно вижене з дому. А щоб дядько й зовсім не сумнівався, вони йому нагадали загальновідому народну приказку: „Якщо сука не схоче, то пес не скоче." На що дядько, кілька разів вигукнув: „От би в нас таке завести!"

А мені тоді подумалось: „То хто ж тобі, дядьку, не дає завести таке в себе вдома (сам казав, що дочок маєш)?". Оце недавно мій знайомий, що переїхав у наші краї із Закарпаття, підтвердив, що цигани мають звичай після першої шлюбної ночі вивішувати простирадло... Після чого мені стало трохи ніяково, бо чомусь вважав, що колись це був суто наш, український, нині занедбаний, звичай, ...а тут, виявляється, що ні.

І на завершення циганської теми хочу навести цитату з інтерв'ю „Українській газеті" художнього керівника Київського державного музично-драматичного циганського театру „Романс" Ігоря Крикунова: „ Щодо сорому, то варто піти на пляж, де неподалік живуть цигани. Хто коли-небудь бачив, щоб циганка в купальнику заходила у воду? Та вона під страхом смерті не зробить цього... Тому й сім'ї в циганів міцні, бо з покоління в покоління передається високе почуття цноти..."

Тож немає сумніву, що це - нація вічна. Чого не скажеш про нас, українців. Зате в нас демократія і свобода особистості! А толку з нашої свободи, якщо через якісь там п'ятдесят років вимремо, як динозаври... Отакі гіркі думки в мені нуртують, коли дізнаюся про чемпіонат України зі стриптизу або ж про те, що в Харкові одинадцятирічна дівчинка народила дитину. Про це у ЗМІ повідомили не без національної гордості. Та от тільки в тих сенсаційних повідомленнях не прозвучало й нотки осуду. Як сказала про телевізор моя баба, - „сама реклама й проституція".

Спонтанні, невпевнені прояви морального протесту не можуть встояти перед добре організованою, настирливою і безкарною кампанією нав'язування бездуховності, яку так безсовісно провадять більшість наших (?) ЗМІ. Щоправда, ті ж ЗМІ часом таки сильно жахають своїх глядачів та читачів повідомленнями про те, що вже кожен сотий українець заражений вірусом СНІД. От тільки не можу зрозуміти, чому вони порятунок вбачають у якісних презервативах, а зовсім не у відродженні - як там у Ігоря Крикунова - „високого почуття цноти"? То, може-таки, варто повчитися у циган, щоб не нівечити свою свідомість такими поняттями, як розпуста, проституція, подружня зрада, вуличні діти, СНІД, зниження народжуваності тощо і не зникнути зі своїх „найкращих в світі чорноземів", звільнивши їх для націй більш організованих і морально стійких.

Але хто ж конкретно має відродити й утвердити оті основи родової моралі і з чого почати? Ніхто цього не зробить, крім нас самих, кому болять слова Ліни Костенко: „Зникає мій народ, як в розчині кристал!" А почати потрібно із себе, взявши за закон правило, перевірене віками, але вилучене з української свідомості: „Українська дівчина береже свою дівочу незайманість до шлюбу. Втративши цноту, вона втрачає свою цінність як жінка, як мати, як донька. Український юнак ніколи не візьме собі таку дівчину за жінку. Він не домагатиметься дошлюбного статевого контакту зі своєю нареченою: він цінує в собі те, чого вимагає від інших."

І нехай кожен утвердить це правило в своїй родині, громаді. Скажете, - не сучасно чи, може, жорстоко? Мусимо, якщо не хочемо потонути в морі розпусти та морального хаосу і зникнути, „як в розчині кристал."

Володимир Мартинович,
м. Красилів, Хмельницька обл.

РЕГІОНИ

Громадсько-політична рада об'єднає демократичні сили Полтавщини

За ініціативи обласної громадської організації „Наша Україна" створено Громадсько-політичну раду Полтавської області. Її засновниками стали голови та уповноважені представники обласних організацій 8-ми політичних партій та 21-еї громадської організації, зокрема Народний Рух України, Конгрес Українських Націоналістів, ПРП, УНП, „Солідарність", Молодіжна партія, ХДС, РХП.

За словами головуючого, Рада покликана доносити до людей позицію найпопулярнішого українського політика Віктора Ющенка, розробляти економічні й соціальні програми розвитку регіону. На основі ради незабаром формуватиметься могутня громадсько-політична коаліція на підтримку справді народного Президента.

Громадсько-політичну раду демократичних сил Полтавщини очолив народний депутат України, популярний політик і громадський діяч, голова ОО товариства „Просвіта" ім. Т. Шевченка М. Кульчинський. Заступником обрано керівника обласної Асоціації фермерів і приватних землевласників М. Климка.

Ставатимуть електропотяги у Гончарах

Транспортна проблема для жителів с. Гончарі Яреськівської сільради Шишацького району є однією з найболючіших. Поруч з селом є залізнична колія, але пасажирської зупинки немає. До Яреськ або Шишак селяни добираються з горем навпіл. Зупинка на перегоні Федунка-Сагайдак у с. Гончарі суттєво поліпшила б транспортне обслуговування місцевого населення.

Яреськівська сільська рада й ініціативна група мешканців с. Гончарі сподівалися на підтримку місцевого нардепа – мажоритарника, члена фракції СДПУ(о) Г. Руденка та керівництва „Укрзалізниці". Але наткнулись на глуху стіну байдужості й отримали звичайні відписки.

Оперативно відреагував на людські болі голова фракції „Наша Україна" Віктор Ющенко, який направив Полтавській облдержадміністрації депутатське звернення, взявши вирішення цього питання під особистий контроль.

Хорольська влада труїть людей хімікатами

„Вода в колодязях с. Штомпелівка Хорольського району настільки брудна, що її пити неможливо та й для здоров'я шкідливо", - повідомляє голова Хорольської районної громадської організації „Наша Україна" Ярослав Зельов. За його словами, така ситуація склалася внаслідок потрапляння отрутохімікатів у підґрунтові води.

Непридатні та заборонені до вжитку пестициди у кількості 490,8 тонн на площу 1000 кв. м. звозилися з усієї Полтавщини впродовж 1971 - 1973 рр. Власник складу отрутохімікатів – Хорольська райсільгосптхімія болями мешканців села не переймається. Звернення до райдержадміністрації, очолюваної членом СДПУ(о) Г. Шевелем, нічого не дали. Чиновники саме переймалися „епохальними" проблемами: готували черговий форум на підтримку змін до Конституції... Які вже тут хімікати...

Штомпелівка знаходиться за 8 км від райцентру. Тож Хорольська міськрада у 2003 р. підписала договір на 25000 грн. з Київським державним НВО „Екологічні технології та нормативи" на аналіз шкідливості отрутохімікатів, та екологічний фонд облради коштів не виділив. Тим часом екологічна обстановка загострюється. Не виключено, що весняні паводки понесуть хімічну заразу до сусідніх сіл та в р. Хорол, оскільки пестициди на складі зберігаються насипом або в мішках та проіржавілих бочках. Народний депутат від блоку В. Ющенка „Наша Україна" Микола Кульчинський зробив депутатське звернення до головного державного санітарного лікаря Хорольського району С. Ткаленка. ЗМІ теж зацікавилися проблемою.

Селяни, так і не дочекавшись підтримки ні від райсанепідемслужби, ні від районної та обласної влади, вирішили самостійно відстоювати свої права На сходках ухвалили збудувати водонапірну башту. Вже створено кооператив з її будівництва, який очолив сільський голова Віктор Адаменко. На виготовлення проекту і саме будівництво башти знову ж таки потрібні кошти. Агов, спонсори відгукніться!

Прес-служба Полтавської ОГО „Наша Україна"

Мені як депутатові міської ради доводиться стикатися з тим, що деякі безсовісні громадяни розуміють демократію, як вседозволеність, поводять себе по-хамськи. Приміром, на вулиці, що не має твердого покриття, особа, яка займається підприємницькою діяльністю, миє власний автомобіль таким чином: надіває шланг на „гусак" колонки, виганяє машину на дорогу і „купає" її. При цьому заливає водою всю вулицю - не проїхати, не пройти. Звертався я до тієї особи, у відповідь - грубощі, погрози. Звернувся письмово і з заявою, яку підписали жителі вулиці, до голови міськради. Ну й що з того, оштрафувати його - немає, виявляється, закону, а совісті в нього також немає.

Треба порушити це питання у Верховній Раді та доповнити закон про місцеве самоврядування статтею, за якою можна було б ставити на місце таких хамів. Виписали б йому штраф гривень на 500 - більше не мив би та й іншому заказав. І в бюджет міста, на ремонт доріг були б кошти. А то порозводили смітники, загадили лісопосадки, а управи на них нема. Негоже так.

Володимир Поліщук,
голова Маловисківської РО КУН, Кіровоградська обл.

Пам'яті Бандуриста

Я вдячний долі, що звела мене з Григорієм Назаровичем Гриштопою. Слухаючи спів незрячого кобзаря-бандуриста, завмирало серце, літало соколом над степами, над лісами нашої Батьківщини, в уяві вставали славні та могутні лицарі України – козаки, захисники рідної землі та свого українського роду від пихатих сусідів-поневолювачів.

Кожна пісня закликала до боротьби за волю, за щастя українців, їхніх дітей та онуків.

Всього себе, своє вміння, свої знання Григорій Гриштопа віддавав кобзарським пісням та грі на бандурі. Майже шістдесят років наполегливої, копіткої, виснажливої праці. Він самовіддано шукав, напрацьовував свій оригінальний стиль. Неодноразово їздив у Канів на Чернечу гору, у Київ, Суми, Ромни. Брав участь у радіо- та телепрограмах.

Репертуар складав понад сто пісень. Люди заворожено слухали, вбираючи кожне слово, кожну мелодію . Закінчуючи виступи, полюбляв повторювати: „Маю дружину, доньку, внучку, правнучку та бандуру – це все моє багатство". Його любили й пам'ятали, йому багато писали. Приходили листи від друзів - поетів та бандуристів, таких же незрячих. Після знайомства вони вже не полишали постійного зв'язку і зверталися до нього за підтримкою, порадою. Бували у нього й студенти з Київської консерваторії, приїздили повчитися грі на бандурі, перейняти досвід у старшого товариша. Як батько-наставник наділяв він їх своєю музичною наукою, не шкодуючи ні сил, ні часу.

Ніхто не чекав біди, вона прийшла раптово, і його не стало... А друзі, що писали листи за життя, начебто не погоджуючись з долею, продовжують писати. В одному з листів, що прийшов уже після смерті Григорія Криштопи від поета Віктора Шатака був вірш

„На пам'ять другові"

Ой не думай, друже, що забув я дуже,
Як кобзарські струни поріднили нас.
Думу заспіваю, про тебе згадаю,
Як тобі живеться в цей тривожний час.

Бо ти вже старенький,
голуб мій сивенький,
А літа не хочуть нам здоров'я дать.
А ми хочем жити, по землі ходити,
І свою подругу кобзу шанувать.

Не судилось, друже,
нам з тобою разом,
За столом святковим келих підіймать.
Бо твій край - це південь, а я північ маю,
Нам такі дороги вже не подолать.

Поки будем жити, по землі ходити,
Ми подругу кобзу будем шанувать.
Треба нам брататись,
треба листуватись,
Щоб кобзарську дружбу
нам не забувать.

... У 2004 році 13 березня нашому славному кобзарському Батькові виповнилося б 90 років.

Андрій Танасюк,
м. Одеса

Уроки Генія і національні пігмеї

Коли відверта брехня втрачає владу над людьми, лукаві її слуги вдаються до напівправди. Зразки неабиякої віртуозності у тих вправах бачимо, коли йдеться про таке визначне явище української історії, як козаччина. У газеті "Крымские известия" нещодавно опубліковано вірш М. Олійника "Запорізький марш".

Спершу бере подив: чим керувалися, публікуючи цей нібито сповнений українського патріотизму твір, редактори видання, наскрізь пронизаного російським шовінізмом?

Все стає на свої місця, як тільки доходиш до рядків:

Розступіться, терни!
Розіграйся, море!
Боже милостивий, путь їм освяти.
Кафа й Берестечко,
Царгород і Збараж...
Дай снаги і сили. То ж які світи!

А чому б не згадати в „Запорізькому марші" Москву, Полтаву, Крути ... або Конотоп, коли гетьман Іван Виговський розгромив московського князя Трубецького (30 тисяч москалів загинули або розбіглися, п'ять тисяч потрапило в полон). А скільки ще на нашій географічній мапі можна знайти сіл і міст, де „ми скородили списами московські ребра"!

Але про них, звісно, не згадує автор „Крымских известий", бо його мета – прославити тільки ті подвиги козаків, які були на руку москалям.

Саме таке розуміння суті козацької слави й приховане в підтексті отого "християнського миру", який, мовляв, "верне із неволі" завдяки звязтим запорожцям. Адже християнами були й найбільші руйнівники й гнобителі України - москалі та поляки. А починаючи визвольну війну, Богдан Хмельницький здобув першу блискучу перемогу завдяки могутній кримськотатарській кінноті. Що ж до Берестечка, яке автор чомусь згадує в одному ряду з місцями козацької слави, то, як відомо, позбувшись допомоги кримського хана і опинившись один на один з тим же "християнським миром", недалекоглядний гетьман мало не втратив усі свої колишні здобутки і змушений був звернутися по допомогу знову ж таки до "християнського миру", що й стало початком його величезної історичної помилки.

Помпезні вихваляння на адресу українських козаків і їхніх гетьманів - не новина в практиці наших віршописців. Всю облудність тих лукавих вправ добре розумів Тарас Шевченко.

На жаль, великі уроки національного Генія ще й досі залишаються незрозумілими для національних пігмеїв. За бутафорними литаврами та стягами вони ще й досі не навчилися відрізняти в нашій історії чорне від білого.

Василь Заєць

"Дар життя" – дітям

У рамках Міжнародної програми „Дар життя" надається допомога дітям з вродженими вадами серця. З 1998 р. завдяки Українсько-Американській фундації „Воля" та Всеукраїнському благодійному фонду „Соборність" ця гуманна програма почала діяти і в Україні.

У рамках цієї програми обласні кардіологічні центри Луцька, Одеси, Харкова отримали вартісне обладнання. Допомога надається Тернопілю. Завдяки зусиллям подвижників названих фундацій впродовж 1999-2003 рр. більш як трьомстам українським дітям зроблено операції на серці. Спочатку дітей возили оперувати до США, далі такі хірургічні втручання успішно стали проводити в Інституті серцево-судинної хірургії ім. М. Амосова. Українська держава лише з вересня 2003 р. почала фінансувати операції на серці для дітей до 18 років, а до тих пір „Дар життя" був однією з небагатьох можливостей зберегти та продовжити життя нашим юним співвітчизникам, перш за все із багатодітних та малозабезпечених сімей.

Сьогодні українські дитячі кардіохірурги виконують операції високої категорії складності, у професіоналізмі не поступаються своїм американським колегам. Собівартість операцій у нас значно нижча, ніж у США. Нещодавно наші кардіохірурги отримали нове міжнародне визнання: програма "Дар життя" звернулася з проханням прооперувати в Україні маленького пацієнта з В'єтнаму. Операцію провела бригада лікарів, яку очолював відомий дитячий кардіохірург Василь Лазоришинець - заступник директора Інституту ім. М. Амосова, завідуючий дитячим відділенням кардіохірургії, д.м.н. Як відзначив пан Василь, у шестирічного хлопчика Нгуєна рідкісний діагноз. Попереднє хірургічне втручання у В'єтнамі бажаного результату не дало. Складна операція пройшла успішно, хоча через два-три роки дитині доведеться пройти другий етап лікування в Україні. Програма "Дар життя" береться допомагати йому і надалі. А поки що вже на третій день хлопчик став на ноги та з дитячою безпосередністю почав знайомитися з навколишнім, побував на екскурсії по Києву. Його мати, католичка за віросповіданням, в день операції плакала і молилася на вервечці, тепер же дякує всім, хто повернув надію на життя її сину.

Головою правління Всеукраїнського благодійного фонду "Соборність" є лікар Степан Брацюнь, а програмою „Дар життя" в Україні опікується Леся Брацюнь. Саме вони проводили основну роботу по організації лікування українських дітей, готували прийом у Києві юного в'єтнамця. Українсько-Американську фундацію "Воля" очолює Теодор Олещук. Його син, бізнесмен Петро Олещук є президентом українського відділення Міжнародної програми "Дар життя", активно відстоює українські інтереси, домагається спрямування коштів на потреби України.

Люди, причетні до таких милосердних акцій, заслуговують на повагу та шану суспільства.

Богдан Захаряк

На світлині: **Леся Брацюнь, Нгуєн з мамою, Василь Лазоришинець, Степан Брацюнь**

! ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

Зазвичай підприємці стикаються з різними контролюючими органами, зокрема й прокуратурою. Почастішали звернення підприємців до суду в пошуках захисту від прокурорського свавілля. Отже, на які дії мають право працівники прокуратури?

Головне завдання прокуратури – здійснення нагляду за дотриманням законів. Прокурорів наділено такими правами:

- показавши службове посвідчення, без обмежень входити до приміщень державних органів влади та органів самоврядування, підприємств, установ, організацій. Прокурори не повинні отримувати особливих перепусток, якщо їх запроваджено в цій установі;

- мати доступ до всіх потрібних для проведення перевірки документів та матеріалів, у тому числі до відомостей, що становлять комерційну таємницю чи містять конфіденційну інформацію;

- вимагати, щоб керівник підприємства чи організації подав до прокуратури для перевірки документи, перелічені в попередньому пункті;

- вимагати від керівників підприємств, організацій і членів колегіальних органів проведення перевірок діяльності будь-яких підконтрольних їм органів, а також виділяли фахівців для проведення експертиз;

- викликати посадових осіб та громадян до прокуратури, щоб взяти від них письмові чи усні пояснення з приводу порушення закону.

Підставою для проведення прокурорської перевірки може бути скарга чи інше повідомлення про порушення закону. За наявності підстав прокурор має право провадити перевірки з власної ініціативи. Щоправда, закон не конкретизує, що належить розуміти під "підставами". Для офіційного візиту на підприємство прокуророві достатньо службового посвідчення. Цей посадовець не зобов'язаний розписуватись в журналі реєстрації перевірок.

Працівники прокуратури здійснюють нагляд за дотриманням законодавства, перевірка господарської частини не входить до їхньої компетенції, якщо тільки підприємство не порушує законодавства саме в цій сфері.

Виявивши порушення закону, прокурор має право на такі дії:

- опротестувати акти підприємств, організацій та установ, а також рішення і дії посадових осіб. Наприклад, прокурор може опротестувати ваше рішення про притягнення до матеріальної відповідальності працівника підприємства, якщо після виявлення заподіяної шкоди минуло понад два тижні. Протягом 10 днів вам належить розглянути це опротестування і повідомити прокуророві про результати такого розгляду. Якщо ви цього не зробите або якщо відхилите опротестування, прокурор може звернутися до суду з клопотанням про визнання вашого рішення недійсним;

- давати **приписи** щодо усунення порушень закону (якщо, наприклад, ви встановили неповний робочий тиждень без згоди своїх працівників). Такий документ прокурор складає в разі наявного порушення закону (наприклад, порушення правил техніки безпеки). Викладені приписи ви повинні виконати негайно й повідомити про це прокурору. Якщо ви не погоджуєтесь, то можете оскаржити його у вищого прокурора, який має розглянути вашу заяву протягом 10 днів;

- вносити **подання** організаціям та посадовим особам щодо усунення порушень закону та обставин, що зумовили такі порушення. Цей документ прокурор складає, якщо порушення закону є разовим, і не суттєвим. Такі вказівки слід виконати протягом місяця і повідомити прокурору;

- виносити **постанови** про дисциплінарне або адміністративне правопорушення, чи порушувати кримінальні справи щодо осіб, що порушили закон;

- на підставі скарг **звертатись до господарського суду** із заявою про захист прав і законних інтересів.

Будь-яке рішення прокурора можна оскаржити у вищого прокурора протягом місяця чи в суді (від 10 днів до 3 років).

Закон зобов'язує посадову особу **з'явитися на виклик прокурора**, щоб дати пояснення щодо виявлених обставин. Документи, що є комерційною таємницею, можна вимагати **лише в письмовій формі.**

Прокуратура зобов'язана не лише перевіряти підприємства, а й захищати їхні інтереси. Тому будь-хто може звернутись протягом місяця до прокуратури за фактом порушення своїх прав.

Детальніше: Закон "Про прокуратуру", Указ Президента "Про деякі заходи з регулювання підприємницької діяльності" №817, Кодекс законів про працю.

Реґіна Дацюк

Джохар Мусійович Дудаєв народився 15 квітня 1944 року у вагоні товарного поїзда, який віз до Казахстану репресоване чеченське населення.

З дитячих літ серце його стискалося від болю за свій народ і гніву на гнобителів. Тоді ж зародилася мрія про справедливу помсту.

„Наш ворог дуже сильний! – казали аксакали. Щоб з ним справитися, треба й самому мати неабияку силу!"

„Я стану сильним!" – з недитячою рішучістю стискав кулачки маленький Джохар.

„Діла добрих оновляться...”

15 квітня – виповнилося 60 років з дня народження Джохара Дудаєва

З усіх військових професій вибрав найпрестижнішу – авіацію. Закінчивши в 1965 році Тамбовське вище військове авіаційне училище, за двадцять років пройшов шлях від командира екіпажу літака ТУ – 16 до командира авіаційної дивізії.

Служба як служба. Поруч була вірна дружина – красуня Алла. Підростали діти – Овлур, Дана, Деші. Та в серце все ж час від часу закрадалася тривога: так і життя мине, а ворог не буде покараний... О Аллах, не дай пропасти марно моїй силі! І Всевишній почув його молитву...

В 1991 році до генерал-майора Дудаєва приїхали гості з Ічкерії і попросили його очолити Конгрес чеченського народу. Він дав згоду, маючи намір не покидати військової посади. Про таке своє рішення повідомив у телеграмі на ім'я Горбачова. Через кілька днів з Москви надійшло повідомлення про його відставку за підписом міністра оборони СРСР генерала Язова. Демагогічно патякаючи про „новое мышление", москаль і не збирався випускати з рук своїх імперські віжки. Прочитавши язовський наказ, Дудаєв тут же зняв зі свого одягу погони з п'ятикутними зірками і дав клятву Аллаху, що віднині служитиме тільки півмісяцю.

З перших днів існування незалежної Ічкерії Москва повела проти неї економічну й політичну блокаду, водночас готуючись до її окупації. Військові дії певний час не починалися тільки тому, що Росії спершу треба було розправитися з національно-визвольними силами в Грузії та Азербайджані.

Тоді були всі умови для створення передбаченого Євгеном Коновальцем та Степаном Бандерою блоку незалежних держав, об'єднаних спільним прагненням покласти край імперіалістичній політиці Москви, забезпечити можливість вільного розвитку всіх поневолених Росією народів.

Це добре розуміли лідери прибалтійських республік, серед яких найбільш рішучим виявився Вітаускас Ландсбергіс. Навесні 1992 року Сейм Литви організував депутатську групу зі зв'язків з Ічкерією. Делегація депутатів відвідала республіку, що стало важливою подією у державному і суспільно-політичному житті Ічкерії. Влітку того ж року чеченські діти під час канікул відпочивали в Литві. Були укладені угоди з Литвою на бартерний обмін: нафта – м'ясомолочні продукти. Постійно підтримували народ Ічкерії Латвія й Естонія.

2 лютого 1995 року Президент Латвії Гунтіс Улманіс заявив: „Війна в Ічкерії не може бути внутрішньою справою Росії!"

Щиро вітали героїчну боротьбу чеченського народу українські націоналісти. 10 січня 1995 року під куполом Верховної Ради України була створена громадська комісія допомоги Ічкерії. Після того, як до неї приєднався представник польської Республіканської партії – Третя Сила, комісія стала міжнародною. Очолив її фізик зі світовим ім'ям, академік української і шведської академій наук Олексій Сітенко.

На превеликий жаль, державна влада України ще раз проявили свою неспроможність стати виразником національних інтересів народу. На словах дбаючи про його волю й долю, і президент, і переважна більшість депутатського корпусу, і міністерські чиновники зробили все для того, щоб обеззброїти Україну перед нахабніючим північносхідним сусідом. Саме з цією метою були вивезені в Росію ядерні боєголовки, що на час розпаду Радянського Союзу перебували на території України. Під прикриттям лицемірної балаканини про поділ Чорноморського флоту нашу державу фактично позбавили можливості мати справді боєздатний флот, давши можливість Росії стати господарем на Чорному морі. Не забезпечили владожці і належного порядку в нашому повітряному просторі: в той час як проросійські нахаби по-бандитськи викрадали наші літаки, офіційний Київ, замість того, щоб на весь світ заявити протест, боягузливо відмовчувався. В результаті Україна фактично стала союзником не Ічкерії, а Росії.

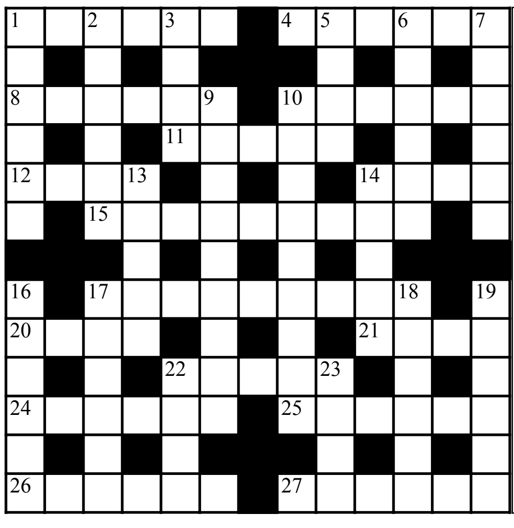
Ніким і нічим не стримувані російські війська знищили в Ічкерії весь аграрний комплекс, машинобудування, добування і переробку нафти, всі медичні заклади, культуру...

Серед численних акцій, спрямованих проти чеченського народу, однією з найважливіших відповідні імперські служби вважали знищення Джохара Дудаєва. Один за одним робилися замахи на його життя. Та доля довгий час була до нього прихильною. Якось в його кімнату залетіли ластівки. Щось вони сказали Джохару і вилетіли надвір. Услід за ними вийшов і він разом з охороною. Через кілька хвилин у будинок влучила ракета...

Непоправне сталося в травні 1996 року.

Доля борців за правду і справедливість завжди була нелегкою, часто-густо трагічною. Але справа їхня неодмінно переможе. Діла добрих оновляться, діла злих загинуть.

Василь Заєць

ХРЕСТІВКА

Горизонтально: 1. „... аж затрясся, бо зроду не чув козацького плачу" (Т. Шевченко). 4. Різновид головного убору. 8. Коз. гетьман 16-ого ст. або назва рослини. 10. Напівжінки-напівптахи. 11. Чоловіче ім'я. 12. Борошно. 14. Передпокій укр. хати. 15. Самоврядування. 17. Гетьман Правобережної України. 20. Київський князь, чоловік кн. Ольги. 21. Тюркське плем'я. 22. Різновид глибокої тарілки. 24. Той, хто дивиться на що-небудь. 25. Ім'я письменниці Лятуринської. 26. Людина, що характеризує мистецькі твори. 27. Укр. поет.

Вертикально: 1. Твір М. Осадчого. 2. Пес. 3. „Золота" або „Кримська". 5. Ім'я письменника Маковея. 6. Ділиться на епос, лірику й драму. 7. Непрямий. 9. Диригент „Візантійського хору". 10. Укр. поет-шестидесятник. 13. Пише літературний твір. 14. Кошовий отаман Запорізької Січі. 16. Луна. 17. Грошові одиниці США, Канади тощо. 18. Є у кожного християнина. 19. Фраза, виголошена піднесено. 22. „А.... хоче научати, так соловейко не дає" (Т. Шевченко). 23. Документи.

Відповіді до хрестівки з № 14

Горизонтально: 7. Колеса. 8. Очаків. 9. Зоря. 10. Андрусів. 11. Калина. 12. Натрій. 14. Оксана. 17. Блохін. 19. Господар. 21. Один. 22. Лікарі. 23. Огірок. **Вертикально:** 1. Дорога. 2. Десятина. 3. Самара. 4. Богдан. 5. Табу. 6. Ріміні. 13. Теодосій. 15. Клопіт. 16. Андрій. 17. Борзов. 18. Ісидор. 20. Птах.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ** **№ 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор
Микола Гук

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 1304
Наклад 60000 примірників

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57	**Луганськ**	Кук Володимир	(0642) 95-28-81	**Суми**	Бутенко Анатолій	(0542) 32-02-59
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76	**Луцьк**	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97	**Тернопіль**	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48	**Львів**	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48	**Харків**	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09	**Миколаїв**	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90	**Херсон**	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	**Мукачеве**	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45	**Хмельницький**	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	**Одеса**	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78	**Черкаси**	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64	**Полтава**	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51	**Чернівці**	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70	**Рівне**	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26	**Чернігів**	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34	**Севастополь**	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46			
			Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43			